

NOVĂȚEANUL

Publicație lunară independentă

ORAȘUL NOVACI ❖ ANUL V, NUMĂRUL 44 ❖ Sâmbătă, 18 Februarie 2017 ❖ ISSN 2392 – 6961

MARTIE ÎN SĂRBĂȚOARE

A fost o iarnă (și încă nu s-a terminat) cu zăpadă puțină, dar cu geruri cu care nu eram prea obișnuiți. Oricum, sunt semne că sfârșitul iernii este pe aproape. Așteptăm primăvara cu nerăbdare, dornici să mai lepădăm din țoalele astea groase de pe noi. Așteptăm primăvara cu gândul reînvierii întregii naturi, cu lumina ei binefăcătoare care să ne toarne în suflete bucurii și speranțe.

Pentru noi, novăcenii, prima lună de început de primăvară, martie, vine cu evenimente deosebit de importante. Lăsând la o parte Mărțișorul, 8 Martie, sărbători tradiționale, luna martie ne prilejuește sărbătorirea a 515 ani de la prima

atestare documentară a localității Novaci (9 martie 1502), 40 de ani de la înființarea Ansamblului Folcloric „Nedeia” (martie 1977), Festivalul de teatru „Sabin Popescu”, ediția a XVII-a (30 martie – 1 aprilie). Trei evenimente deosebite din viața orașului Novaci în luna lui Mărțișor.

Primăria și Consiliul Local Novaci, Casa de Cultură, școlile se pregătesc intens să întâmpine aceste evenimente, acordându-le importanța ce li se cuvine. Ne dorim ca la aceste evenimente să participe cât mai mulți novăceni, să dovedim și în acest fel că suntem una dintre localitățile de frunte ale județului Gorj.

Constantin DĂRVĂREANU

VINO, VINO, PRIMĂVARĂ

Prof. univ. dr. N.VINȚANU

Iarna semnifică în cultura strămoșilor noștri anotimpul repausului, al liniștii care pare a nu se mai sfârși. Secole de-a rândul, oamenii au urmărit acest fenomen, creând un uriaș tezaur de tradiții, de sensuri și semnificații. Înțelepciunea lor le-a spus însă că zăpezile, gerurile sau viscocele, distrugerile provocate de friguri groaznice sau furtuni nu pot opri ceea ce se cheamă renașterea naturii și deci a speranței.

Reînvierea naturii nu se face însă așa, dintr-o dată, într-o zi sau o săptămână. Ceasornicul lumii, al lucrurilor și ființelor are ritmul său. Oamenii de pe aici observând atent mersul fenomenelor au stabilit niște repere, niște puncte de orientare, un fel de busolă după care să descifreze mersul vremii. Așa au stabilit că la Sf. Petru de iarnă (16 ianuarie) a trecut jumătate din timpul friguros și că sub zăpadă se naște un nou anotimp. S-a încercat aflarea a ceva mai mult despre primăvară la Ziua Ursului (31 ianuarie) când se spune că dacă ursul iese din bârlog și își vede umbra, intră din nou în culcuș pentru că mai e mult până vine primăvara. La Stretenie (2 februarie) s-au căutat iar semnele timpului, arătându-se că dacă este gheață în acea zi, căldura primăverii este aproape, iar dacă este soare și cald, frigul va reveni și va mai sta mult pe la noi.

Căutările semnelor primăverii continuă și spre sfârșitul lui februarie. Ziua de Dragobete (24 februarie) pare a exprima un prim timp al venirii sigure a căldurii. Această zi este pe la noi numită Ziua însoțirii păsărilor. Adică păsările, ca și oamenii își caută jumătatea lor, pentru a-și duce mai departe neamul păsăresc. Dar semnele nu sunt căutate doar la păsări, ci și la iepuri, la albine sau la alte animale. Așa se face că dacă vezi în jurul zilei de 24 februarie iepuri alergând unul după altul, înseamnă că primăvara este aproape. În cazul albinelor, dacă pe la jumătatea lui Făurar albinele încep să aibă pui, înseamnă că primăvara va veni destul de repede.

În sens meteorologic, sfârșitul iernii și venirea primăverii semnifică un fel de răfuială între anotimpuri: iarna nu vrea să plece, dar primăvara, treptat-treptat câștigă teren și se instalează căldura. În cultura noastră veche fenomenul a fost sublimat cultural prin ceea ce se cheamă povestea Babei Dochia și a lui Dragomir sau Zilele Babelor.

Frecvent primele zile din martie sunt expresia luptei crâncene dintre frig și căldură. Îmi amintesc mereu cum îmi spunea bunica despre ziua de 9 martie (ziua sfinților 40 de Mucenici), că cei care s-au jertfit pentru creștinism bat cu toiegele în pământ să iasă căldura.

Omul, după cum se vede, a căutat mereu să-și afle destinul, viitorul, citind semnele lumii. Aceste semne exprimă însă un fel de luptă, de confruntare între diferitele elemente ale lumii în cursul desfășurării a timpului. Treptat se va înțelege că și el, ca parte a lumii, se supune acestui destin implacabil al luptei împotriva a ceea ce îl oprimă, îl subjugă, vrea să-l facă sclav. Adică împotriva a ceea ce vrea să-l elimine ca ființă născută liberă.

Arta, literatura, poezia marilor noștri creatori conține superbe chemări pentru venirea primăverii după lunga noapte a iernii. Astfel, G. Coșbuc cere „Să ne cânte hori de foc/Din tilincă sturzii”, G. Topârceanu ne spune că „După atâta frig și ceață/Iar se arată soarele”. A. Păunescu însă ne dezvăluie „Ce dacă vine primăvară/Atâta iarnă e în noi/Că martie se poate duce/Cu toți cocorii înapoi”, pentru că „În noi e loc numai de iarnă”. Noi ca indivizi sau popor așteptăm mereu venirea primăverii, nu doar cea cu flori, cu miei, cu păsări călătoare, ci și ca reînviere a puterilor noastre de a înțelege ce se întâmplă cu destinul nostru. Mai departe sau mai aproape se aude zăngănitul de arme, în vetrele noastre mocnește focul luptelor fratricide, unii dintre cei care se autoproclamă purtători de valori ai umanității sunt de fapt hoți de drumul mare, noii vânzători de sclavi. Descoperirea aceasta să fie oare semnul înfruntării dintre Anotimpuri în societatea de azi? Nu știm. Probabil că și aici este încă iarnă, primăvara fiind departe...

NAȘTEREA PRIMĂVERII

Lucia Silvia PODEANU

Zăpada scade-ncetișor
Și cade în adânc
Urmând să urce
Sevele în mărțișor.

Acuma-i soare
-Chiar dacă are dinți-
Cristalele de-argint
Lumini sclipind
Te fac să-ți ieși din minți
Să sperii, că iarna

O să plece în sfârșit.

Veni-vor ploile
Să spele atât omăt, atâta ger,
S-aducă zâmbete-n privire,
Să-nflorească totul în prier.

O, vino, soare, cu lumina ta!
Alungă griul zilei mohorâte,
Adu speranța în grădina mea,
Fă timpul însoțit!

Ora de literatură

SIMBOLURI POPULARE ÎN LITERATURĂ

Spre deosebire de lingvistică, literatura aparține domeniului artei, unde legăturile nu mai sunt atât de precise, pentru că aici cunoașterea se înfăptuiește pe căi și mijloace cu totul specifice, prin care intuiția artistică deține un rol esențial, iar textualitatea acesteia se realizează printr-un limbaj propriu, prin excelență conotativ, și ca atare, pretabil la mai multe interpretări.

Obiectul investigării didactico-metodice a literaturii în școală este, în viziune modernă, literatura ca ramură a artei. Iată de ce elevii trebuie să privească astfel literatura, putând să și-o însușească mai ușor.

Literatura română, așa cum trebuie ea studiată în școală, înseamnă nu „istorie a literaturii”, ci „literatura română ca artă a cuvântului”, artă ce se dezvoltă și se redescoperă mereu. Viziunea, modul de prezentare trebuie să fie inedite.

Putem oare să „predăm” un tablou? dar o piesă muzicală? Ca și acestea, o nuvelă, o dramă, un roman implică tot atâtea universuri ficționale, menite să sensibilizeze cititorul, să se proiecteze, în imaginar, în personajele create de autor. Din punctul de vedere al mimesisului, literatura nu se poate rezuma la copierea realității, ea trebuie să devină o realitate posibilă, rod al imaginației autorului. Pe de altă parte, textul literar este expresia subiectivității și originalității autorului, este o creație cu un vădit scop estetic, acela de a emoționa cititorul. Deși folosește toate registrele stilistice, literatura este o abatere de la normele limbajului cotidian, tocmai pentru că pune accent pe funcția poetică mai mult decât pe celelalte funcții ale limbajului. Toate aceste aspecte ce îi sporesc complexitatea, fac din literatură un domeniu de predare destul de greu. Predarea înseamnă emiteră de informații despre o anumită realitate, proces în care emițătorul deține un rol activ, iar receptorul unul pasiv, crezându-l pe cuvânt pe primul. Or, în cazul orei de literatură nu se poate vorbi de predare, deoarece aceasta ar însemna o simplă transmitere de impresii de lectură de judecăți critice care sunt ale profesorului sau ale criticilor literari. Elevii ar trebui atunci să învețe aceste interpretări ca fiind cele mai bune posibil.

Prin limbajul ei conotativ, literatura favorizează lecturile multiple, în funcție de gradul receptivității literar-artistice a cititorului. Maniera de a preda literatura trebuie, în primul rând să înlesnească contactul direct al elevului cu opera literară. „Lectura este o materie-instrument, de care fiecare se servește o viață întreagă”. Un bun profesor îl va învăța pe elev nu numai ce să citească, ci și cum să citească. „Finalitatea lecturii este dublă: dobândirea de către elevi a fondului apercipitiv necesar înțelegerii textului în general, precum și căpătarea deprinderii de a utiliza cartea, și ea are variante diferite, după cum elevul se află mai la începutul experienței de învățare sau într-o fază mai avansată”.

Dacă la început profesorul va dirija lectura individuală, cu timpul, cea mai înaltă cotă a deprinderilor elevului de liceu trebuie să vizeze capacitatea de a face însemnări, adnotări, sistematizări, dar mai ales de a conspecta și de a întocmi fișe din lectura cărților. Ce poate fi mai interesant pentru cititorul de literatură devenit adult, decât să stabilească conexiuni între opere și autori, să regăsească cu interes teme și motive cunoscute, să recitească, pentru că nimic nu e mai interesant decât relectura. Lectura e „act de comunicare, sesizare de semnificații, construire de sensuri, organizare a unor informații deja dobândite”. Transfigurând realitatea, literatura trebuie să fie înțeleasă ca expresie a creativității omului și raportată la artele conexe. Prin natura ei artistică, opera literară are un caracter autofuncțional, scopul ei fiind estetic. Aceasta impune imperativul evitării transformării comentariului ei în considerații istorice, sociologice, moralizatoare. Prin modelele de artă literară oferite spre receptare, obiectul acesta acționează direct asupra sensibilității și conștiinței elevilor, inoculându-le cunoștințe, idei, sentimente, modelându-le atitudini, comportamente umane. Finalitatea principală a receptării literaturii în școală rămâne aceea de a forma din elevi cititori de literatură, în devenire oameni care să citească zilnic, să poată adopta o poziție personală față de lecturile lor. Importantă e legătura directă cu operele, fiind stimulată pe această cale sensibilitatea lor, ceea ce presupune abandonarea obiceiului de a transmite informațiile critice ale altora despre semnificația operelor. Tot din natura specifică artistică a disciplinei reiese cerința ca profesorul să devină un ghid priceput care să conducă elevii în înțelegerea limbajului literar. Bazându-se pe virtuțile estetice ale textelor literare, profesorul trebuie să se preocupe de dezvoltarea gustului pentru frumosul artistic. Doar astfel elevii vor fi capabili să stabilească conexiuni între texte literare, între specii, între autorii canonici sau nu. Pentru că multe teme și motive literare întâlnite în literatură transcend timpul, creând adevărate punți de legătură între autori diferiți, între literatură cultă și populară. Cu atât și se va părea mai interesant romanul „Ion” de Liviu Rebreanu, cu cât vei putea lega simetria compozițională a operei, realizată prin horă, cu același motiv prezent la George Coșbuc.

Hora este un act de comunicare emoțională, un prilej de socializare, de regăsire a colectivității. Forma de cerc a acestui joc popular sugerează viața însăși care își încheie cursul, odată, pentru fiecare dintre noi. Joc al sorții, anunțând căsătoriile de mai târziu, în „Ion” hora este un prilej de a stabili o anumită ierarhie socială. În curtea văduvei lui Maxim Oprea băieții săraci invită la joc fete sărace, iar băieții bogați pe cele bogate. Cel care va încălca această regulă nescrisă este Ion al Glanetașului. Și va plăti scump.

Element compozițional la Rebreanu, care deschide și închide textul, hora apare și la Mircea Eliade în nuvela „La Țigănci”. Gavrilescu, modest profesor de pian este în realitate un artist care, pentru păcatele sale, duce o existență anodină. El este prins într-o horă ciudată, a vieții, dar mai mult a morții, fapt ce simbolizează că personajul nu a reușit să se salveze din timpul limitat.

Într-o altfel de horă, a ideilor, se prind și personajele dramatice ale lui Camil Petrescu, din „Jocul Ielelor”. Alter ego al dramaturgului însuși, Gelu Ruscanu este dintre acei care a „văzut idei”, idei la care nu pot să renunțe.

Și în poezia „Nunta Zamfirei” apare același motiv, al horei realizate de dansatorii dispuși în cerc (din nou cercul) și fac

„Trei pași la stânga linișor
Si alți trei pași la dreapta lor,
Se prind de mâini și se desprind
S-adună-n cerc și iar se-ntind
Și bat pământul tropotind
În tact ușor.”

O horă va întâlni și Vitoria Lipan în drumul său în căutarea lui Nechifor. Și își va ascunde lacrimile, va închina cu nuntașii întâlniți în cale. Pentru că hora este și prilej de bucurie.

Tudor Arghezi va aplica acest motiv literar unui întreg volum, „Hore”. Cu versuri scurte, ce amintesc de strigăturile rostite în timpul dansului popular, textul intitulat „Horă de băieți” propune cititorului, pe un ton caustic, o privire amară asupra contemporaneității:

„Am o minte, vai de mine
Și mă face de rușine.”

Alături de motivul drumului sau de acela al soarelui, hora a reușit să treacă din cultura spirituală populară în cea cultă, din trecut în prezent și, cu siguranță, în viitor. Este ușor de înțeles că acestei nevoi de a conserva spiritualitatea noastră trebuie să îi răspundă literatura. Dincolo de conceptele operaționale legate de teorie literară, ora de literatură trebuie să transmită și aceste aspecte.

Opera literară reprezintă o structură specifică, a cărei existență estetică se înfiripă „in actu”, în contactul direct cu o subiectivitate receptoare. Se impune, deci, ca în acest act de identificare și de interpretare a elementelor ei structurale, să se îmbine, diferențiat, în funcție de particularitățile individuale și de vârstă ale elevilor, și de individualitatea operei, diverse perspective de lectură. Prin natura ei artistică, opera literară are un caracter autofuncțional, scopul ei fiind unul estetic, ceea ce impune imperativul evitării transformării comentariului ei în considerații istorice propriu-zise sau sociologice.

Prof. dr. Otilia GIURCA

STICLA

Surprins de-o ploaie de alice
Un iepure se-ascunde-n pădurice,
Unde dădu într-un târziu
Peste o sticlă plină cu rachiu.
Crezând că-i apă, degustă un pic
Și jos, în iarbă, animalul mic
Căzu trăsnet, visând întâmplător
Că fugărește el pe vânător.

În pădurice se-abătu apoi
O vulpe singură, fără vulpoi.
Ea, cum văzu în frunzele lucioase
Pe iepure trăgând la aghioase
Alătura de sticla încă plină,

Rânji: -Să beau din apa cristalină!
Dar cum gustă, o luă Morfeu în brațe,
Visând că-i paznic la găini și rațe.

Veni în pădurice-ntâmplător
Și-un urs în căutare de izvor,
Dădu ea, matahala un ocol
Jivinelor care dormeau pe sol
Și toată sticla plină-ntr-un minut
O văduvi de-ntregul conținut.
Iar dup-aceea ursul în putere
Visa cum îi aduc albine miere.

Fugit din cerc, un leu bătrân în ani,
Fiindcă nu mai valora doi bani,
Găsi pe ceilalți la orizontală
Alătura de-ntreaga sticlă goală.

Flămând cumplit de lungul drum parcurs,
Îi devoră pe vulpe și pe urs,
Dar îl lăsă pe iepuraș în pace
Până ce iarăși foame i s-o face.

Se deșteptă și iepurele-n zori
Și dând cu ochii lui cercetători
De cele două blănuri nu de mult lăsate
De leul hămeșit pe înserate,
Ținu să-și spună: -Bravo! Dai pe gât
Puțin rachiu și, gata, faci urât
Și dintr-un iepuraș modest, banal,
Devii cel mai feroce animal!

*Culeasă de profesorul novăcean
Petre ANGHEL – Bistrița*

MONUMENTE ISTORICE ALE ORĂȘULUI NOVACI (II)

Pr. SPILCĂ ION, Parohia Cernădia

Cu un alt monument istoric al orașului Novaci este Biserica cu hramul „Sfinții Voievozi Mihail și Gavriil” din satul Schela-Vlădoi. Ea este situată în partea de răsărit a satului Vlădoi pe un pisc, fiind observabilă foarte ușor de la drumul principal.

Acest sfânt locaș de cult s-a construit în partea de nord a fostei comune Cernădia în anul 1850, iar printre ctitori s-ar fi numărat N. Ceaușescu și P. Enoiu. Nu știm dacă acesta este anul exact al construcției Bisericii, dar cert este faptul că și astăzi numele familiilor ctitorilor se regăsesc la oamenii ce locuiesc pe ulițele din zonă.

La Biserica parohială cu hramul „Sf.M.Mc. Dimitrie Izvorătorul de Mir”, se găsește un document elaborat de Pr. Năpruiu Adrian, care atestă faptul că Biserica cu hramul „Sfinții Voievozi Mihail și Gavriil” ar fi fost ridicată chiar din anul 1834 de către familiile menționate mai sus, pe un loc ce a fost cumpărat, iar cel care a realizat pictura interioară, la data precizată în pisanie, adică noiembrie 1850, purta numele Marin Zugravul.

Pisania este scrisă cu litere slavone, traducerea ei o găsim în inventarul parohiei din 1 februarie 1972: „Această Sfântă și dumnezeiască Biserică ce se prăznuiește hramul „Sfinții Voievozi Mihail și Gavriil” și s-a zugrăvit precum se vede cu cheltuiala dumnealor, adică Nicolae Ceaușescu și Pătru Ceaușescu ctitorii, Enoiu împreună cu frații lui Nicolae și Dumitru, Dumitru Dungă logofătu, Constantin Bontescu și acest loc este cumpărat jumătate stânjeni 15, latul și lungul, de numiții ctitori,

iar jumătate stânjeni 15 latul și lungul, precum și livada din Valea Podului din Podina; latul stânjeni 16 și lungime din hotarul Poienarilor până în deal și s-a dăruit de danie de Popa Ion cu finii precum și preoții ce au slujit. Eu Dumitru am dăruit cureaua din Buciumi ce aveam de zestre. Această parte latul din Moșu Hirdescu și acest lungul din Jgheab până în Drumul mare. Și aceste toate după cărți s-au dăruit de

danie Sfintei Biserici, Gheorghe Săn Ion Silvescu din Zorlești cu soția dumnealui Casandra, copiii Ioan, Rusanda au ajutat cu lei (bani). La acest locaș pentru veșnica pomenire cu contribuția leatului din data 1850, noiembrie 7. Marin Zugravul ”.

Biserica a fost construită din lemn pe temelie din piatră și acoperită cu șită de către meșteri din sat, ale căror nume nu sunt precizate. Ea a fost ctitorită pe cheltuiala familiilor ctitorilor și a fost înzestrată cu pământ, care să fie folosit de către slujitorii (preoții) acestei biserici.

În decursul vremii, bisericii i s-au făcut mai multe renovări, fără a se fi modificat proiectul inițial. În anul 1955 i s-a refăcut clopotnița, adăugându-se stâlpi de fier. În 1962 i-a fost înlocuită șita de pe acoperiș, iar în anul 1970 a fost electricată și acoperită cu tablă.

În anii 2005-2006 au avut loc mai multe intervenții de renovare și restaurare, fiind sfințită în data de 18 august 2007, de către I.P.S. Teofan Savu, Arhiepiscop al Craiovei și Mitropolit al Olteniei. La momentul sfințirii, preoți slujitori erau Spilcă Ion și Bălășoiu Marius Nicolae.

La această biserică se păstrează, datorită grijii locuitorilor acestui sat, precum și a personalului bisericesc, câteva cruci cu o vechime de un veac și jumătate, cu text chirilic, acest alfabet utilizându-se și pe plaiurile noastre până în jurul anului 1860.

Atât acest Sfânt locaș, cât și Biserica cu hramul „Intrarea Maicii Domnului în Biserică” din Măgura-Bercești, rămân monumente istorice de referință ale Parohiei Cernădia și ale orașului Novaci.

«AUTENTICITATE» ?

Dacă interpretele de muzică populară sînt întrebate de ce țin să iasă pe scenă cu opincuțe și călțunași, răspunsul lor este, invariabil: „Pentru autenticitate” (!)

Oare, chiar așa să fie?

Autentice vor fi fost, fără îndoială, țoalele și încălțările acelei țărănuțe a secolului trecut, care purta opincuțe și călțuni la un compleu incontestabil asortat: maramă de borangic, ie/ciupag, poale, de in, șoarțe, catrințe, brăciri, de lînă, vestă/ilic, de dimie ș.a.m.d.

Or, „auxiliile” opincuțelor de-acum cum arată?

Cele mai fine, mai transparente, mai colorate (uneori, pînă la țipător) năframe, tulpane, șoarțe, bluze etc.

Cum se „asortează” ele cu opincile? Răspunsul stă într-un singur cuvînt, un barbarism foarte plastic: kitsch !

Ca să nu mai pomenim de machiajul strident, de sprîncenele smulse și redeseinate, de rujurile violente, de meșele și perucile cît căpițele de fin etc, etc, cu toatele străine țărănuțelor autentice de la hora satului de altădată.

Dacă interpretele de-acum doresc să fie „autentice”, de ce nu se îmbracă în veșminte eminamente de in, de cînepă și de lînă, de ce nu-și lasă „coadele pe spate” – vorba Mariei Lătărețu – de ce nu folosesc doar apa și săpunul spre a-și spăla „obrazele”?

Or, dacă emanciparea deplină a femeii, arta machiajului, civilizația îmbrăcăminte etc au evoluat radical, depășind lîna oii, topilele și melița inului și cînepei, pielea porcului și turecii, atunci e mult mai firesc să se pună în acord și încălțămîntea.

În fond, scena nu este un muzeu al costumelor populare, ci un spațiu viu al cîntecului, dansului și portului, așa cum au evoluat în contemporaneitate.

Or, toate țoalele interpretelor actuale sînt croite și cusute din pînzeturi și cu arniciuri de „ultimă generație”, cum, dar, să li se asocieze opincuțe, obiele, tureci și nojițe, în loc de pantofi, ghețe, cizme, tot de ultima generație?

Este ca și cum, mutatis-mutandis, unui palat de oțel și sticlă i s-ar pune acoperiș de paie ori de stof sau o cocioabă de paiantă ar fi acoperită cu plăci de aur.

Poate cineva să susțină că țărănuța medievală n-ar fi îmbrăcat ie de tul și n-ar fi încălțat pantofi de lac, dacă le-ar fi avut?

Sătencele își croiau și-și împodobeau țoale din pînză de in și din dimie de lînă, pentru că asta aveau în gospodărie; purtau în picioare opincuțe din piele de porc, pentru că porc aveau și porc jupuiau de Crăciun.

De-ar fi existat Cooperativa „Arta Tismanei”, ori Fabrica „Guban”, ori „Adesgo”, ce-ar mai fi pus pe ele iile atît de blamate de „puriști”, ce-ar mai fi încălțat pantofii cu toc lustruiți și scilipitori, ce și-ar mai fi etalat picioarele în ciorapi străvezii ca pînza de păianjen... !

În concluzie: trebuie să se termine cu acest mod caraghios de echipare a cîntăreților și dansatorilor, un soi de struțo-cămile folclorice, care nu aduce nici un strop de autenticitate.

Ba, chiar, dimpotrivă: urîțește și caricaturizează.

Prof. Ion NOVĂCESCU

UNGURENII

O-ați gândit vreodată câtă durere,

Câtă obidă și câtă speranță,

Câte nădejdi într-o nouă-Înviere

Sunt cuprinse în ceea ce numim:

Țanshumanță?...

Destinul bejeniei amare și crunte,

Prea palid crestăt pe al vremii răboj,

I-a făcut să-apuce cărarea de munte

Și, lăsându-și Ardealul, să se-așeze în Gorj.

Uniți pe vecie de munți și de soartă,

Dar vrednici și mândri de străvechiul lor loc,

Sunt singurii astăzi ce încă-și mai poartă

Cu ei lada de zestre: port, cîntec și joc.

De-aceea-s unici, cred, acești gorjenii:

Esență de osteni și ardeleni.

Viorel GĂRBACIU

BĂNCILE DIN NOVACI ÎN PERIOADA INTERBELICĂ

Novaciul interbelic era una din cele mai prospere comune din județul Gorj. Creșterea oilor și exploatarea lemnului reprezentau principalele ocupații ale locuitorilor săi, ale căror economii și împrumuturi se realizau la câteva bănci locale, în frunte cu Banca Populară Gilortul. Cumpărarea și împărțirea moșiei Novaci la țărani, construirea spitalului, a bisericii, a școlii și uzinei electrice sunt strâns legate de numele Băncii Gilortul. Celelalte bănci comerciale, deși nu aveau aceleași resurse financiare, au contribuit, prin creditele acordate, la dezvoltarea agriculturii și a comerțului în localitate.

La 23 decembrie 1924 s-a înființat Banca Comercială Novaci, cu un capital de 1 milion de lei subscris de : Nichita I. Vinereanu, proprietar și comerciant din Novaci (310 000), D.D. Băescu, contabil din Novaci (350 000), Alex. I. Vinereanu, proprietar din Vaideeni (50 000), Ion Al. Comănescu, proprietar din Alimpești (50 000), N.F. Comănescu, proprietar din Novaci (50 000), Gr. Gr. Stănilescu, proprietar din Vaideeni (50 000), Gh. D. Comănescu, proprietar din Novaci (50 000), Achim I. Ștefu, proprietar din Vaideeni (50 000), Ion Al. Văileanu, proprietar din Novaci (20 000), P.P. Iancu, comerciant din Polovragi (10 000), Gh. Georgescu, proprietar din Novaci (5 000), Emil Drăghiceanu, avocat din Novaci (5 000). Sediul băncii era în comuna Novaci, la casele lui Nichita I. Vinereanu, președintele băncii. Totalul operațiunilor băncii a crescut de la 33513899 lei în 1925 la 50 898 439 lei în 1926, în schimb beneficiul net a scăzut de la 221 945 la 139 099 lei.

Banca Comercială Novaci s-a implicat și în întreprinderi economice, nu doar financiar-bancare. Astfel, ea deținea o fabrică de cherestea în comuna Vaideeni, pe care, în 1929, o vinde cooperativei forestiere din localitate, pentru achitarea unei datorii de de 200 000 lei. În schimb, la 29 iulie 1930, aceeași bancă cumpără muntele Molitvișul, scos la licitație publică de Tribunalul Gorj pentru plata datoriilor lui Tănase Iacobescu din Baia de Fier. În schimbul a 2300000 lei, Banca Comercială a achiziționat 400 ha pădure de brad și fag și circa 350 ha gol alpin prin ordonanța de adjudecare a Tribunalului nr. 4103/1930.

Greutățile cu care se confruntă banca în timpul crizei economice sunt redată în „Darea de Seamă a Consiliului de Administrație către Adunarea

Generală din 8 Martie 1931” : „După doi ani de recoltă abundentă – anii 1929 și 1930 – ne-a fost dat să vedem un fenomen la care nu ne-am fi așteptat și anume că bogățiile regiunii noastre : fânețele, lemnăria cum și cerealele țării întregi de pe doi ani, nu găsesc loc de desfacere, criza de numerar în afaceri devenind din ce în ce mai accentuată; produsele țării noastre nu au loc în străinătate. Din această cauză, capacitatea de plată a debitorilor a scăzut și de aci o scădere a creditului, ea fiind într-o strânsă legătură cu dezvoltarea afacerilor, cu câștigul realizat prin muncă; ceea ce ne-a făcut și pe noi să fim foarte prevăzători în plasamentele noastre, căutând a face o selecționare a debitorilor noștri. Comerțul și industria țării oferă o perspectivă tristă; zilnic falimente, însoțite de consecințele lor nefaste. Fiscalitatea excesivă, legile de protejarea debitorilor de rea credință, lipsa de tranzacții toate acestea impun greutăți tuturor conducătorilor instituțiilor de credit.” Observăm că după opt decenii de când au fost scrise aceste rânduri, istoria se repetă și țara noastră se află în aceeași situație dificilă ca și în trecut.

În 1932 a fost ales președinte al Consiliului de Administrație al Băncii Ion Dem Petrescu, avocat din Polovragi și fost director al Băncii Populare Gilortul. La 20 noiembrie 1939, Banca Comercială Novaci a vândut muntele Molitvișul, situat în raza comunei Drăgoești, lui Gheorghe Tătărescu contra sumei de 1 600 000 lei.

La 3 februarie 1921 s-a înființat Banca Novaci, societate anonimă pe acțiuni, cu scopul „de a servi interesele comerțului, contribuind astfel la ieftinirea mărfurilor, care sunt baza vieții”. Capitalul social era de 2 milioane lei, iar valoarea unei acțiuni de 500 de lei. Sediul era în comuna Novaci, iar în Târgu-Cărbunești funcționa o sucursală a băncii. Membrii fondatori au fost: Flitan C. Ilie din Novaci, Dumitru Băjea din Novaci, Ion D. Popescu din Pociovaliștea, Ion P.Găină din Sârbești, Gh. Duculescu din Baia de Fier, Gh. A. Hortopan din Cărbunești, Ion Băloi din Cărbunești, Anghel C. Flitan din Cernădia, Gh. N. Doichin din Bengești, Gh. Băsănescu din Bălcești, N. Băca din Novaci, Raveca D. Băjea din Novaci, Gh. Vulcan din Polovragi și Nic. I. Flitan din Cernădia.

La 15 octombrie 1926 s-a înființat de către Gh. D. Comănescu, Ioan T. Vaidianu, Ana D. Comănescu și Dtru Gh. Comănescu Banca „Gh. D. Comănescu & Comp.” cu un capital subscris de 300 000 lei : „Cu

începere de la 15 octombrie 1926 și pe termen nelimitat s-a contractat între noi o asociație în comandită simplă, în care rolul de comanditar cu răspunderea nelimitată îl va avea dl. Gh. D. Comănescu, iar Ioan T. Vaidianu, Ana D. Comănescu și Dtru Gh. Comănescu, vor răspunde numai cu sumele aduse în societate”. La 1 august 1929 banca își mărește capitalul social de la 300 000 la 600 000 lei. În bilanțul încheiat la 31 decembrie 1935 figurau 914784 lei acordați ca împrumuturi și 292454 lei depuneri spre fructificare.

La 3 iulie 1925 s-a încheiat actul constitutiv „Între subsemnații Gh.I.Săvescu, proprietar domiciliat în com. Colibași și I.F. Filimonescu, econom de vite domiciliat în comuna Novaci, prin prezentul act și pe baza statutelor care fac parte integrantă din el, constituim o societate colectivă cu denumirea <<Banca Săvescu & Filimonescu>>, care va fi firma societății. Sediul societății este în comuna Novaci, putând avea sucursale în orice comună sau oraș din județul Gorj. Obiectul și scopul societății este de a face tot felul de operațiuni de bancă și transacțiuni financiare, de a face exploatare și întreprinderi industriale. Durata este nelimitată. Capitalul social este de 1 milion lei compus din părți egale pentru fiecare asociat”. La 15 decembrie 1945, Ion Filimonescu, în calitate de lichidator, a cerut Oficiului Registrului Comerțului radierea firmei din registrul societăților bancare.

În 9 aprilie 1938, prin hotărârea Adunării Generale Extraordinare a Băncii Generale a Gorjului s-a hotărât fuziunea cu Băncile „Novaci”, „Gh. D. Comănescu & Comp.” și banca „Ștefan Popescu” din Tg. Jiu. Capitalul adus de cele trei bănci era : prima 1 milion, a doua 500 000 și a treia 3500000 lei. Datorită faptului că regiunea Novaci era una din cele mai bogate din Gorj și numărul clienților era foarte mare s-a decis ca cele două bănci novăcene fuzionate să funcționeze mai departe ca sucursale ale Băncii Generale a Gorjului.

Odată cu instaurarea comunismului și promulgarea Decretului nr. 197 din 12 august 1948 privind lichidarea întreprinderilor bancare și instituțiilor de credit, băncile novăcene și-au încheiat activitatea, după ce contribuiseră decisiv la dezvoltarea și modernizarea Novaciului.

Cristian GRECOIU

O POVESTE DESPRE... VIAȚĂ

A fost odată o oarbă care se ura pe ea însăși, din cauză că nu vedea. Ea ura pe toată lumea, cu excepția prietenului ei iubitor. El era întotdeauna gata să o ajute. Într-o zi ea i-a spus lui: „Dacă aş putea să văd lumea, eu m-aş căsători cu tine”.

Într-o zi cineva i-a donat o pereche de ochi. Când bandajele au fost luate jos, ea a putut să vadă totul, inclusiv pe prietenul ei. El a întrebat-o: „Acuma, că tu poți vedea lumea, te căsătorești cu mine?”

Fata s-a uitat la el și a văzut că el este orb. Numai văzând ochii lui

închiși, a șocat-o. Ea nu se aștepta la asta. Gândul, că trebuie să se uite la ochii lui închiși toată viața ei, a făcut-o să-l refuze.

Prietenul ei, a plecat și a doua zi i-a scris o notă spunând: „Să ai grijă de ochii tăi, draga mea, pentru că înainte să fie ai tăi, au fost ai mei!”

Așa este și cu mintea omenească ce lucrează aproape întotdeauna când starea noastră se schimbă. Numai câțiva dintre noi ne reamintim cum viața noastră a fost înainte, și cine a fost alături de noi în cele mai dureroase situații.

Viața este un cadou.

Astăzi, înainte să spui cuiva un cuvânt rău, gândește-te la cineva care nu poate să vorbească.

Înainte să spui că mâncarea nu este gustoasă, gândește-te la cineva care nu are ce să mănânce.

Înainte să judeci soțul sau soția, gândește-te la cineva care plânge la Dumnezeu pentru o companie.

Astăzi, înainte să te plângi la cineva că nu ți-a curățat casa sau nu a măturat-o, gândește-te la oamenii care trăiesc pe stradă.

Și când tu ești obosit și te plângi de serviciu, gândește-te la șomerii, la cei care ar dori să aibă un loc de muncă.

Și când gânduri depresive te doboară, pune un zâmbet pe față și mulțumește-i lui Dumnezeu că ești în viață.

Înainte să arăți cu degetul și să condamni pe cineva, adu-ți aminte că nimeni dintre noi nu este fără păcat și noi, toți, trebuie să răspundem în fața Creatorului nostru.

Dacă ați citit aceste rânduri, aveți un prieten care s-a gândit la dumneavoastră!

Un mesaj de la Ambasador, Valeriu TUDOR, fratele distinsii profesoare, Lucia Silvia Podeanu

EPOCA TRUMP ȘI DÂMBOVIȚA NOASTRĂ

Am urmărit cu mare atenție ceremonia de instalare a celui de-al 45-lea președinte al S.U.A. Nu m-au interesat manifestările ocazionate de acest moment, de altfel grandioase, ducându-mă cu gândul spre alte zone ale lumii. A fost totuși un eveniment de ținută, eleganță și speranță. Cel mai mult, pe mine m-a interesat discursul noului președinte al Americii, ideile care se desprind din discursul respectiv pentru poporul american, dar și pentru întreaga lume.

Așa cum scriam și după câștigarea alegerilor, Donald Trump mi-a lăsat impresia unui om foarte puternic, nu doar financiar, dar și fizic și mai ales în comportament. O undă de mâhnire mi-au lăsat totuși referirile la perioada fostului președinte Barack Obama, un om foarte calculat și responsabil atât pentru soarta poporului american, cât și pentru soarta întregii Lumi.

Discursul lui Donald Trump a fost conform temperamentului său, vulcanic, dar un discurs pentru întreaga Americă, pe care noul președinte dorește să o vadă mândră, măreață, puternică și unită. Donald Trump a spus că atunci când America va fi unită, nu ne va fi frică de nimeni, și că uniți vom fi de neoprit. Vorbele acestea m-au determinat să reflectez asupra realității noastre dâmbovițene unde parcă suntem mai divizați ca oricând. Patimi politice, luptă

fără menajamente pentru dominație, pentru atingerea scopurilor; bine ar fi să fie pentru popor și nu doar pentru anumite categorii sociale și mai ales în favoarea unora, știm noi care. Legile trebuie să fie valabile și obligatorii pentru toată lumea. Nu cred că aceasta era prioritatea schimbărilor care s-au produs pe scena dâmbovițeană.

Apoi, Donald Trump a mai spus că vremea vorbelor în vânt a trecut; întâi fapte și apoi vorbe. Trump a mai spus: „Nu voi mai accepta politicieni care doar vorbesc și nu fac nimic pentru voi”. Și iarăși mă transfer în realitatea românească unde vezi tot felul de politicieni, de analiști politici, unii dintre ei mutându-se de la o televiziune la alta, după cum bate vântul, de comentatori care suferă, dar nu pentru poporul român, ci pentru clientela și interesele lor politice. Iar noi, poporul român și când spun poporul mă refer într-adevăr la popor și nu la tagma aprigilor luptători pentru putere, înghițim prea multe și nu de acum. Poporul român a fost și este mult prea răbdător, într-o țară binecuvântată de Dumnezeu, cu bogății uriașe, dar cu o economie distrusă de interese meschine, străine acestui popor. Din păcate, mulți dintre oamenii de jos, percep prea puțin din realitățile noastre de astăzi, fiind mulțumiți că au de unde lua o pâine și nu mai sunt nevoiți să stea la cozi și că găsesc orice în magazine. Oamenii noștri de jos, par consecvenți

unor idei care circulă prin România în legătură cu propunerile de schimbare a Imnului Național: „Descurcă-te române”, „De-aș mai duce-o pân-la toamnă” sau „Pe-al nostru steag e scris ... uimire”.

Donald Trump a mai spus că Guvernul trebuie controlat de popor. Idee genială, numai că asta se poate întâmpla în America și nu pe malul Dâmboviței. După cum se vede, la noi, Guvernul este dirijat și controlat de partide, cum ar spune domnul Ion Predoșanu, în Gorjeanul, „Ca la noi, la nimenea”.

Donald Trump a mai spus că „suntem uniți prin sângele american”. Prin noi curge sânge românesc; din păcate nu prin venele tuturor românilor, fiindcă, pentru mine, poporul român înseamnă totalitatea oamenilor care trăiesc între granițele acestei țări, indiferent că sunt români neași sau de altă naționalitate. Trăiești în România, te supui legilor acestei țări și-ți pui întreaga capacitate în slujba Țării, a idealurilor pentru care și-au jertfit viețile moșii și strămoșii noștri.

România se află într-un moment de cotitură și incertitudine. Europa, ea însăși, se găsește într-un asemenea moment în condițiile în care nu se știe cât va mai putea conta pe America lui Trump. Nu știm încă ce ne va rezerva viitorul. Știm însă că Donald Trump pozează mereu într-un om puternic. Ar fi păcat să fie puternic, dar fără glorie. Important ar fi să se bucure de putere,

dar și de respectul celor mulți care nu cunosc mirosul miliardelor de dolari și care îl mai cotește încă, chiar și mulți lideri din lume. Trebuie să aibă și simțul rațiunii și să realizeze că puterea se poate năruia la orice adiere de vânt. Dacă prosperitatea l-a ridicat la culmi nebănuite, nu înseamnă că poate avea aceleași calități și ca președinte al Americii. Drumul spre puterea financiară l-a propulsat pe drumul spre puterea absolută, numai că drumul acesta s-ar putea să fie mai anevoios decât a crezut. Donald Trump a promis că va reda, împreună cu poporul american, măreția Americii. Nu știm ce se va întâmpla însă cu restul lumii în epoca Trump, fiindcă Trump a spus-o răspicat că pe el îl interesează cel mai mult ca America să fie mândră, măreață și puternică și nu a lăsat să se înțeleagă că „va mai fi jandarmul lumii”, în care ne-am pus atâtea speranțe.

Poate că, măcar acum, politicienii noștri își vor da seama că trebuie să ne schimbăm opiniile și să fim mai uniți ca oricând. Avem destui dușmani, așa am fost noi hărăziți de istorie, care abia așteaptă pași greșiți și sunt gata să profite de continua noastră hârjoneală și luptă pentru putere.

A sosit timpul să lăsăm la o parte patimile politice și să gândim mai profund pentru Țară și popor, până nu va fi prea târziu.

Constantin DĂRVĂREANU

KILOGRAMUL NOSTRU DE BRÂNZĂ

Într-o cărticică apărută acum aproape 100 de ani găsim scris negru pe alb că până la sfârșitul secolului al XIX-lea laptele și produsele lactate au constituit cam 50% din hrana zilnică a românilor. Probabil de aceea în zona noastră de sub Parâng și nu numai, creșterea animalelor a fost o ocupație de căpetenie. De aici zicala auzită mereu când eram copil – dacă ai brânză, ai de toate.

Tăvălugul vremurilor noi a schimbat multe. Dar multe din aceste schimbări au fost și sunt adevărate catastrofe pentru oamenii muntelui. Amintesc distrugerea sistematică a oieritului și vâcării românesc. În situație dramatică se află și creșterea porcilor, a păsărilor, a albinelor etc. Aceasta pentru că prețul primit pentru produsele noastre lactate, pentru carnea de miel, de porc, de vițel sau vacă etc., sunt mult, mult sub valoarea lor, sătenii noștri muncind din noapte până în noapte pentru a-i îmbogăți pe alții.

Economiștii din timpurile moderne ne spun că prețul unui produs este dat de valoarea muncii încorporate în acel produs, respectiv cât, cum și cu ce ai muncit pentru a produce un bun de consum. Desigur, aici sunt și alte elemente care intervin, cum ar fi: gradul de saturație a pieții, schimbarea preferințelor consumatorului etc. Dacă avem în vedere că dincolo de toate celelalte elemente fundamental rămâne pentru costul unui produs, în cazul nostru 1 kg de brânză, cantitatea și calitatea muncii depuse pentru realizarea acestuia, rezultatele sunt de-a dreptul năucitoare. Așa se face că cei care se

ocupă cu vâcării sau oieritul pe la noi, obțin pentru 1 kg de brânză de vacă în medie 10-12 lei iar pentru cel de oaie, 15-16 lei. Aceasta dacă stau în piață să vândă „cu mărunțica”. Dacă vor să o dea en-gros, obțin în cel mai bun caz cam 8-9 lei/kg pentru cea de vacă și cam 11-12 lei/kg pentru cea de oaie. Adică muncește o familie un an întreg ca să întrețină 3-4 vaci, să zicem, și produce cam 1,2 tone de brânză, pe care ia la en-gros în jur de 10.000 lei, iar „cu mărunțica” ceva peste 14.000 de lei.

În cazul oilor, știind că pe vară se obțin cam 4 kg de brânză de la fiecare oaie, dacă ai 500 de oi mulgătoare obții aproximativ 2 tone de brânză, pentru care încasezi în cel mai bun caz în jur de 30.000 lei, respectiv cam cât încasează un funcționar de rang mai înalt în 3-4 luni. Bani obținuți din vânzarea brânzei nu sunt însă venituri nete, pentru că vacile și oile se cer hrănite, îngrijite, necesită furaje, consum de energie electrică, termică pentru producerea brânzei etc. În anotimpul friguros furajele necesare pentru hrănirea vacilor sau oilor costă adesea cam 60-70% din cât se obține prin vânzarea brânzei, iar pentru paza și îngrijirea lor se mai plătește cel puțin un sfert din venit. Neapărat adăugăm faptul că lâna oilor nu mai are căutare, iar carnea de miel și de vițel sunt la prețuri derizorii. Mai notăm că ciobanul sau vâcarul nu lucrează doar 8 ore pe zi, că nu au două zile libere pe săptămână, nu au concediu etc. Ceea ce li se cere însă acestora este doar să muncească zi și noapte, doar pentru a-și astâmpăra foamea și pentru a avea ceva haine second-hand și oarece foc iarna în casă. Acestea

Prof. univ. dr. N. VINȚANU

sunt câteva din elementele scoase în evidență de capitalismul mioritic atunci când este vorba despre creșterea animalelor în zona noastră.

Peste toate acestea se adaugă curentul de opinie potrivit căruia laptele de la vacile și oile noastre nu ar fi bun. Se consideră a fi bun doar cel produs în ferme industriale, respectiv ferme mari, unde vacile sunt furajate cu cereale adesea modificate genetic, la care se adaugă, bineînțeles, chimicale. Ca să fie mascarada completă, ni se spune prin toată mass-media să mâncăm mai ales buruieni: ștevie, lobodă, salată, păpădie sau legume – morcov, țelină, usturoi, ceapă ș.a.m.d., pentru că laptele și brânza noastră au multe grăsimi saturate, nu ar fi produse în condiții igienice etc.

Citind și văzând toate acestea, nu se poate să nu ne întrebăm de ce a fost distrusă în mare parte producția noastră de lapte și produse lactate, de ce toată această bătaie de joc față de producătorii autohtoni de brânză tradițională și ce se urmărește prin întărirea îndemnaturilor să mâncăm mai puțin lapte și produse lactate românești. Răspunsurile sunt la fel de simple ca și întrebările: producția noastră de lapte și brânză trebuie distrusă pentru a face loc mărfurilor venite din străinătate, că deh, este economie liberă de piață. Or se știe că produsele noastre lactate au calități superioare nete față de cele venite din exterior, iarba și pajiștile Carpaților fiind puțin otrăvite cu chimicale.

FOC LA GRANIȚĂ

Trăim vremuri tulburi. Suntem asaltați din toate părțile cu informații, puncte de vedere, comentarii despre multiplele probleme pe care le avem ca indivizi, ca popor. După alegerile parlamentare de anul trecut speram ca viața noastră să intre pe un făgaș normal. Dar nu este pace nici sub stejarii, nici sub brazii noștri. Înfruntările iau aspectul unor competiții de stradă. Se vede treaba că nu putem trăi în pace. Războiul de toate feluri plutește în aer. Miroase a praf de pușcă în piețe, pe unele străzi, în mintea unor oameni înfierbântați. Probabil va veni vremea să „ne împărțim colacii” cum se spune pe la noi.

În zgomotele infernale ale urletelor de pe stradă mintea noastră nu mai judecă limpede. Se vede de la o poștă că sunt amestecuri de tot felul ale unor forțe alogene. Aceasta încearcă să ascundă marea problemă de azi a românilor: continuarea existenței noastre ca stat făurit de înaintașii noștri

pe care se vede că i-am cam uitat. Când auzi că în Răsărit se vorbește despre o Moldovă până la Carpați și că românii i-ar fi crotopit pe locuitorii Moldovei lui Ștefan cel Mare, te trec fiori de moarte. Care va să zică, Unirea de la 1859, pe care tocmai am aniversat-o, este pusă sub semnul întrebării „pe față” de către însuși președintele Republicii de la Chișinău, care își zice al Moldovei. Dacă întorci foile unor gazete sau privești buletinele de știri de la diversele televiziuni, afli că se vrea cu orice preț un Ținut Secuiesc în inima României, că maghiarii ar fi asupriți, discriminați, batjocoriți de români etc.,etc. Colac peste pupăză, la vecinii noștri din sud se pare că există manuale de istorie în care se vorbește despre Bulgaria mare, care ar fi fost cândva până la Carpați și Delta Dunării.

Oripilat de ceea ce aud și văd azi, îmi aduc aminte că înainte de 1989 s-a vorbit despre o broșură scoasă nu știu unde în străinătate cu un titlu de-a dreptul batjocoritor – România, o eroare a istoriei. Conținutul acesteia

cuprindea ideea ruperii României și împărțirea ei către vecini. Mult blamatul regim din acea vreme se pare că de aceea a avansat ideea despre „războiul întregului popor”, respectiv pregătirea tuturor românilor pentru apărarea țării lor. Ce a urmat după 1989 știm mai toți dintre noi: jafuri la drumul mare, distrugerii incalculabile aduse economiei, bejenirea a circa 4 milioane de români, neîncrederea în noi și ceea ce vedem acum – violențe de stradă, blocarea funcționării multor instituții de stat și durerea nemărginită din sufletele noastre pentru ceea ce se întâmplă.

Astăzi constatăm că inamicii noștri nu au dormit în timpul în care noi ne prăbușeam: și-au ascuțit cuțitele lungi spre a ne sfâșia. Grație politicii conducătorilor noștri, poporul nu mai este pregătit să își apere glia, tinerii nu mai fac armată, industria militară a fost pusă pe butuci, iar despre patriotism – *ubi bene, ibi patria*.

Desigur, suntem în NATO, în

Prof. univ. dr. N. VINȚANU

UE, în ONU etc. avem înțelegeri, tratate semnate și parafate etc. Dar îmi vine în minte ceea ce spunea în urmă cu câteva sute de ani Machiavelli în celebra lucrare Principele: semnezi orice tratat, dar îl respecti doar atât timp cât îți servește interesele. Un prim semnal în acest sens pare a fi cererea conducătorului Valoniei, din Belgia, ca România, Polonia, Bulgaria și alte țări din Răsărit să fie expulzate din Uniunea Europeană.

În multe noapți nedormite, gândind la cartea la care lucrez, la ciopliturile mele în piatră, n-am putut să nu mă opresc și la ceea ce va fi, cum va fi țara noastră mâine. Nu am prea putut găsi răspunsuri, ci doar câteva vorbe din înțelepciunea bătrânilor noștri: libertatea o ai doar atâta timp cât poți să o aperi; focul din casă nu poți să-l stingi cu apele de departe; dacă vrei să trăiești în pace, pregătește-te mereu de război...

KILOGRAMUL...

➤ *Urmare din pag. 5*

În privința îndemnurilor de a reduce consumul de lapte și brânză tradițională și de a să trece la o alimentație bazată masiv pe crudități, putem descoperi iarăși ușor în spatele acestora un noian de interese contrare producătorului român. Desigur, medicina ne vorbește despre grăsimile saturate și nesaturate, despre rolul fibrelor vegetale în digestie, despre rolul crudităților în alimentație pe care întotdeauna românii le-au inclus în hrana lor. Dacă strămoșii noștri îndepărtați sau mai apropiați ar fi observat că mâncând doar lobodă, ștevie, fasole sau urzici îți merge bine, atunci nu s-ar mai fi chinuit să îmblânzească și să crească vaci, oi, porci, păsări, albine sau alte animale domestice, rămâneau doar culegători de castane, alune, nuci, zmeură, păpădie, urzici sau rădăcinoase. Cert este că acești strămoși nu au fost niște proști, cum îi cred unii dintre noi astăzi, ci au observat că fără proteine animale îndestulătoare nu poate exista o societate timp îndelungat.

Una peste alta și aici observăm aceeași „piesă” ca și în cazul industriei sau culturii plantelor: tot ce au produs strămoșii noștri și producem și noi, nu este bun. Bun este numai ce ne vând samsarii din vântură lume care cred că ne pot ameți. Noi le spunem răspicat: ei să

își aibă regimul lor pe bază de terci de ovăz amestecat cu picioare de broască și zeamă de melci sau lapte din soia și să ne lase să trăim cum au trăit bunii și străbunii noștri. Problema gravă este că încet-încet creșterea animalelor la noi va fi din ce în ce mai redusă. Cei care au crescut sute de cirezi de vaci sau turme de oi s-au

cam dus pe lumea cealaltă, iar tinerii nu vor să mai fie slugi la coada vacii sau oii, unde muncești pe rupe și te alegi cu mai nimic. Acum creșterea vacilor și a oilor este așa cum spunea o veche vorbă de duh – șantierul cucu, bani puțini, dar mult de lucru...

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Constantin DĂRVĂREANU, redactor șef
Nicolae VINȚANU, redactor șef adj.
Otilia GIURCA, redactor
Elena BASARABĂ, redactor
 Tel. 0744 656 726, e-mail: darvareanu@yahoo.com

Ziar tipărit cu sprijinul
Primăriei
și Consiliului Local Novaci
și al obștilor de moșneni din Novaci,
Pociovaliștea și Cernădia.

Pre-press & print:

Tipografia
ProdCom

S.C. TIPOGRAFIA PROD COM S.R.L.
 Târgu-Jiu, Gorj, str. Lt. Col. Dumitru Petrescu, nr.20
 Tel. 0253-212.991, Fax 0253-218.343
 E-mail: tipografia.prodcom@gmail.com

Tehnoredactare:
RODICA TEIȘI